

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHEELER, GENEVIEVE

Adelaide / Genevieve Wheeler. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-308-0

821.111

Traducător: **Anca Irina Ionescu**

Redactor: **Andreea Corneanu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

ADELAIDE

Text Copyright © 2023 by Genevieve Wheeler

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Genevieve Wheeler

Adelaide

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Prolog

Lucrul amuzant când atingi fundul prăpastiei este că nu știi exact când ai ajuns jos. Sentimentul de cădere nu încetează niciodată și la fiecare nivel îți spui: *Ăsta trebuie să fie, nu-i așa?*

Adelaide stătea într-un salon de spital din Chelsea și răspundea somnolentă la întrebări despre starea ei emoțională, istoricul de sănătate mentală al familiei ei, numărul exact de pastile pe care tocmai le înghițise, dar încă nu era sigură că ajunsese acolo. La fundul prăpastiei. Aștepta să cedeze podeaua sub ea sau să se prăbușească tavanul și altceva să o împingă mai departe în jos. *Nu se poate termina așa*, se gândea ea. Nu ajunsese niciodată jos. (Deși, de data asta, se apropiase cel mai mult.)

Celeste era așezată pe un scaun din stânga ei și ținea în poală o sacoșă de la Tesco, plină cu gustări. O întâmpinase pe Adelaide la spital cu aproximativ o oră mai devreme și o îmbrățișase într-un mod pe care Adelaide nu avea să-l uite niciodată, grijuliu și afectuos în același timp. Este foarte ciudat să te internezi în spital pentru intenții suicidale – în special când recepționista nu înțelege ce bolborosești pe înfundate (*Sunt... ăă... parte... oh. Aș putea totuși să scriu?*) – și Adelaide fusese nespus de recunoscătoare că o găsisese acolo. În conversațiile cu personalul spitalului, Celeste o ajutase să completeze spațiile goale, cu voce tare și pe hârtie, notându-și fără o clipă de ezitare propriul număr la rubrica „Persoană de contact în caz de urgență”. Era setată pe *modul doamna Celeste*,

explicase ea, adoptând atitudinea de învățătoare grijulie de curs primar, hrănind-o pe Adelaide cu covrigei și mângâind-o pe păr în sala de așteptare.

Pe fundul abisului erau permise vizitele?

Oricare ar fi fost răspunsul, Adelaide se simțea liniștită să o aibă pe Celeste alături de ea, dar dincolo de ușurare se afla un vârtej de emoții sinistre. Era sigură că atinsese un nou nivel de jos, că descoperise un alt chip al beznei. Inima încă îi bătea cu grație, iar sarea de pe covrig îi înțepa limba și nu-și mai dorea să fie în viață. Din punct de vedere fizic, Adelaide era ținută laolaltă — femurul din coapsă conectat la osul genunchiului și așa mai departe —, dar în interior, mental, era un vâlmășag de bucăți zdrențuite, deconectate. Nu credea că este capabilă să le adune iarăși la loc. De fapt, nu voia să moară, ca atare, ci doar să nu mai existe. Să nu mai fie. Și, oricât de înspăimântătoare ar fi fost, Moartea părea singura cale prin care putea ajunge acolo. Un pumn de pastile, o înghițitură de apă și ar fi fost liberă — cioburile ei sparte ar fi fost măturate și transferate într-un alt plan spiritual.

Adelaide nu se trezise în dimineața aceea gândindu-se că va decide să fie ultima. Cafeaua cu lapte cu care se răsfățase fusese în cel mai bun caz mediocră și nu-și amintea să fi mâncat mai mult decât un baton de granola de la Pret — departe de festinul sudist despre care glumea mereu că va fi ultima ei masă (macaroane cu brânză, pâine de porumb, roșii verzi prăjite și o prăjitură bogată în ciocolată, mulțumesc foarte mult). Nu a scris niciun bilet, nu a întocmit niciun testament, nu s-a pregătit nicicum.

Soarele era surprinzător de strălucitor și jucăuș pentru o zi de sfârșit de septembrie, iar norii se dădeau politicoș laoparte din calea lui. Adelaide a avut posibilitatea să doarmă până târziu și să fredoneze în duș melodii

din musicaluri. A prins un loc în metrou și a sunat-o pe mama ei la 12.30, urându-i la mulți ani, în timp ce femeia urmărea emisiunea *The Today Show* în casa ei din Massachusetts. Sigur, încă se resimțea după despărțire, dar nu părea nimic rău în ziua aceea. Nimic care să facă imperios necesară o plecare de pe pământ. Era Ziua Mutării! Începutul a ceva nou! Un start de la zero! Palpitant!

Dar, mai întâi încet, apoi printr-o mișcare rapidă — așa cum se desfășoară oricine și orice — a început să-și piardă controlul.

A luat cheile de la noul ei apartament cu un singur dormitor și a observat că nu i se potrivesc canapelele. Proprietarul și-a dat ochii peste cap când Adelaide a întreat cine este furnizorul de electricitate.

— Îmi pare rău, cu ce vă ocupați? Niciodată nu a trebuit să explic asta cuiva până acum.

Cu toate că își luase o zi liberă, o aștepta un munte de muncă, iar cei de la mutări erau în întârziere.

— Sunteți sigur că nu pot să agăț tablouri de pereți? Și, la naiba, trebuia să se întindă numaidecât.

Când privești lucrurile retrospectiv pare ridicol — *Canapelele nu se potriveau și eu nu voiam să scriu o strategie de presă, așa că am decis să mă sinucid* —, dar Adelaide nu mai avea nimic care să o motiveze. Nicio rezervă emoțională care să o țină cu picioarele pe pământ, să o împingă înainte sau să îi amintească faptul că putea face față anxietății. A citit mesajele de pe Twitter pentru a-și distra atenția și a văzut că ea fusese onorată la London Book Awards — era recunoscută, pe bună dreptate, de comunitatea literară din care își dorea cu disperare să facă și ea parte — și totuși nu mai putea continua. Nu mai putea trăi.

Adelaide nici măcar nu-și dădea seama că începuse să plângă; simțise doar senzația de usturime pe obraji

câteva minute mai târziu, când se uitase în jos și constatare că tricoul îi era ud de lacrimi. În acel moment, a umplut un pahar cu apă de la robinet, a căutat în geantă rezerva de urgență de Xanax și a început să înghiță pastilele ca pe bomboane.

Este un lucru bun, într-adevăr, că atinsese punctul maxim al depresiei fix în ziua de naștere a mamei sale – ziua pe care, cu exact trei ani înainte, o sărbătoriseră primindu-l pe lume pe nepotul lui Adelaide. E un noroc. Aștepta pe salteaua goală cu un flacon de pastile obținute pe rețetă într-o mână și un pahar cu apă în cealaltă. Cinci pastile alunecaseră pe gât, mai erau vreo douăzeci și ceva de înghițit. Își spunea: *poate că ar trebui să o fac mâine. Poate că n-ar trebui să marchez zilele de naștere ale oamenilor preferați cu sinuciderea mea.* (Ce ar fi putut să o oprească, dacă spirala în care se învârtea ar fi început cu o zi sau două mai târziu?)

Adelaide a sunat la o linie telefonică de urgență, s-a întâlnit cu cei de la mutări, a apelat-o pe Celeste. A trimis un mesaj familiei ei și celei mai bune prietene, Eloise. A respirat adânc de câteva ori și a luat un taxi spre secția de Urgențe, la Chelsea și Westminster. S-a așezat în sala de așteptare, întrebându-se dacă era, într-adevăr, Fundul Abisului, sau dacă va cădea și mai jos.

- Numele?
- Adelaide Williams. Cu un „e”.
- Williams are un „e”?
- Nu, Adelaide. La sfârșit. A-d-e-l-a-i-d-e. Întotdeauna omiteau „e”-ul.
- Vârsta?
- 26 de ani.
- Naționalitatea?

– Americană, dar sunt rezidentă permanentă în Marea Britanie. Am la mine permisul de rezidență, dacă aveți nevoie de el.

– E în ordine. Ocupația?

– Manager de comunicare, mă ocup de PR pentru o companie de tehnologie.

– Statutul matrimonial?

Celeste și Adelaide au făcut un schimb de priviri.

– Singură. Și-a dres vocea. Extrem de singură.

Auzind-o, asistenta s-a oprit, îndemnând-o fără cuvinte să detalieze. Adelaide nu a spus nimic.

– S-a despărțit recent de cineva, a spus Celeste. Foarte recent. O despărțire cam greoaie.

Asistenta a dat din cap, mângălind ceva în carneațelul ei. Era o femeie rotofeie, cu halat mov, ochelari cu ramă groasă și un accent de Barbados. În mintea lui Adelaide, asistenta își spunea: *Ah, da, încă o fătucă cu inima frântă, care se joacă de-a Julieta și ne irosește timpul și resursele.* Nu o învinovăța pentru gândurile ei; și Adelaide avea aceeași părere despre ea însăși.

Avea tatuat pe degetul mijlociu un simbol al lui Venus și o cutie de carton etichetată LITERATURĂ FEMINISTĂ, care aștepta să fie despachetată în noua ei casă. Era predispusă să se îndrăgostească fulgerător și intens și îi plăceau filmele cu Richard Curtis, da, dar Adelaide nu-și imaginase niciodată că este genul care să se lase înghițită în întregime de o dragoste neîmpărțășită. Bărbații erau niște proști! Ei nici măcar nu-i plăceau! Femeile erau mai bune, mai deștepte, mai puternice! Și totuși, se afla aici, într-o cameră de spital, răspunzând întrebărilor despre statutul relațiilor ei printr-un *extrem de singură* sardonice, aparent incapabilă să facă față faptului că un bărbat nu o iubea.

LRDIS | We know
Există oare o Secție de Sinucideri în ceruri? Adelaide și-o imagina ca pe camera de fumat a unui restaurant Tex-Mex din orașul ei natal – mari literați care se agitau în jurul scrumierelor și coșurilor roșii din plastic, umplute cu chipsuri de tortilla. Oare Virginia Woolf ar fi vorbit cu ea dacă ar fi văzut-o?

– Istoric de probleme de sănătate mentală?

– Da. Am fost diagnosticată cu anxietate și depresie în liceu.

Mama ei o târâse la psihiatru după ce a trecut prin prima despărțire. Adelaide nu mai dormise și nu mai mâncase de aproximativ o lună, și pe măsură ce talia i se micșora, mama ei devenea tot mai îngrijorată. Se pare că era o chestiune care se repeta.

– Sufăr și de anumite tendințe obsesiv-compulsive. Au fost, oarecum, mhm, declanșate astăzi. Nu am un cuvânt mai bun ca să le descriu.

– Declanșate?

– Da, noile canapele din apartamentul meu nu se potrivesc.

Asistenta nu a insistat.

– Luați vreun medicament?

– Doar anticoncepționale, mai degrabă pentru a-mi ține sub control endometrioza. Iau și Xanax ocazional, ca astăzi.

– Câte pastile de Xanax ați luat azi?

– Cred că șase sau șapte miligrame. Nu mai mult.

– Toate odată?

– Toate odată.

– Cum vă simțiți acum?

– Destul de somnolentă, dar calmă.

– Aveți în familie antecedente de boli psihice?

– Uh, da.

Adelaide a chicotit într-un mod cu totul deplasat – când era mică, telefonul de acasă al familiei avea un psihiatru pe apelare rapidă.

– Practic, fiecare membru din familia mea are o formă de boală psihică, mai puțin tatăl meu. Este înconjurat de femeii nebune. Adică a fost.

– Puteți să ne spuneți mai concret despre ce e vorba?

– Sigur. Sora mea, Izzy, suferă de tulburare bipolară. Holly, cealaltă soră a mea, are tulburare cu deficit de atenție, adică ADHD. Iar mama e încercată de o depresie clinică.

– Au mai fost tentative de sinucidere?

– Câteva, da. Mai ales sora mea, cea bipolară. Și mama, ocazional.

– Dumneavoastră ați mai încercat să vă sinucideți în trecut?

– Nu chiar, nu. Însemnările din jurnalul meu din liceu erau destul de sumbre, dar nu am mai încercat să fac asta până acum.

Apreciat natura profesionistă a conversației. Nu au existat interjecții de tip „mhm” sau contacte vizuale dureroase prelungite, nici întrebări în genul celor puse de terapeuți: *Și asta cum v-a făcut să vă simțiți?*, punctate de elipse în loc de semne de întrebare. Îi adresase întrebări clare, iar Adelaide se simțea ușurată că cereau un răspuns la fel de limpede și explicit. Există un ritm al acestei sesiuni de întrebări și răspunsuri care părea ciudat de reconfortant, ca o minge de volei sau un metronom.

– Și ce v-a determinat să încercați astăzi?

Răspunsul ar rupe ritmul. Canapelele, despărțirea, munca – toate au fost declanșatoare și catalizatori. Dar evenimentele și sentimentele care o conduseseră pe Adelaide la acest moment avuseseră nevoie de mult mai mult timp decât de o singură după-amiază ca să se acumuleze și să explodeze; erau mult mai greu de cuantificat și explicat.

Inima ei nu se frânsese o singură dată. O făcuse de mai multe ori pe parcursul ultimului an – de fapt, al ultimului deceniu – și de fiecare dată când începea să recomună puzzle-ul, să-și repara inima și sufletul cu ajutorul unui lipici metaforic, toate se spărgeau din nou. Piesele deveneau mai mici, mai greu de recunoscut, mai greu de reconectat cu fiecare lovitură.

– Mhm, a spus ea. Nu sunt sigură că pot să explic. Este o poveste lungă. De fapt, mai multe povești lungi.

Asistenta a pus jos caietul cu însemnări.

– V-ar ajuta dacă ați vorbi despre asta?

Primăvara

Londra, Anglia

2018

Unu

— Pielea de pe călcâie mi se desprinde în bucăți și probabil n-ar trebui să fac sex în seara asta, nu-i așa?

Acesta era genul de lucru pe care Adelaide îl striga în apartamentul ei, provocând conversații cu care Madison, colega ei de cameră, a trebuit să se acomodeze rapid. Se cunoscuseră vag la Universitatea din Boston — fuseseră membre ale aceleiași sororități, dar nu petrecuseră nicio dată timp împreună cu adevărat, în afara ședințelor și a altor evenimente obligatorii. Specializări diferite, grupuri separate de prieteni și nu numai. Într-o după-amiază, la câțiva ani după absolvire, Facebook a informat-o pe Adelaide că Madison urma să plece în Marea Britanie pentru a urma facultatea. *Sincer*, s-a gândit ea, *chiar mi-ar prinde bine o prietenă acolo*. I-a lăsat un mesaj și a convins-o pe Madison să renunțe la cazarea în campus și să caute o locuință împreună cu ea în nordul Londrei.

Cu cinci zile înainte de a ateriza pe Heathrow, au semnat digital un contract de închiriere pentru un apartament victorian superb în Highgate, care avea geamuri elegante, cu model șlefuit în unghi, și mobilier vechi, cu vopsea decolorată și tocită — pe care l-au decorat rapid cu postere înrămate de la târgurile de vechituri și o mulțime de luminițe ambientale. Dulapurile au fost aprovizionate cu biscuiți cu ciocolată și cafea măcinată, pervazurile ferestrelor pline cu sticle goale de vin, în care au înfipt lumânări. Fotografii Polaroid cu cele două fete în rochii strălucitoare, codițe de tuș la ochi și blănuri false și iefține, acopereau diferitele lovituri și pete de pe frigiderul

lor — un aparat care scotea un șuierat neobișnuit și pentru care se temeau că își va da duhul în orice moment.

În prima lor seară în cartier, noile colege de apartament se îmbătaseră la un pub local înțesat cu scaune prăfuite din piele, populat de bărbați bătrâni care se înfruptau cu burgeri vegetarieni și chicoteau la o masă din colț. Conversația a sărit de la discuții ideologice cu încărcătură politică la: *O mai ții minte pe tipa care a fost scoasă pe targă de la o petrecere a frăției în ultimul an? Eu am fost aceea!* sau *Care Spice Girl a fost favorita ta în copilărie?*

Deveniseră rapid și firesc apropiate, slavă Domnului.

În prima săptămână de cursuri, Madison a participat la o sesiune de yoga pentru studenții noi și — printr-o întorsătură a destinului pentru care Adelaide va rămâne pentru totdeauna recunoscătoare — a nimerit lângă o fată cu un accent slab de New Jersey și un tricou inscripționat cu Universitatea din Boston. „Numele fetei e Celeste”, a anunțat-o Madison printr-un mesaj. Era cu câțiva ani mai mare decât ele, dar tocmai se mutase în Londra ca să urmeze un curs postuniversitar (aceeași universitate ca Madison, cu un program puțin diferit). „Ai vrea să bei ceva cu noi mai târziu?” Adelaide acceptase.

La fel cum o convinsese pe Madison să se mute împreună sau le determinase pe Madison și Celeste să petreacă nenumărate seri la pub (*Ca să învățăm*, spunea ea zâmbind), Adelaide o păcălise pe colega ei de apartament să-și aplice o mască foarte intensă pentru picioare la începutul săptămânii — o găsisse pe un site coreean de cosmetice și mirosea alarmant a clor. Acum, picioarele lor păreau că se topeau. La prima vedere, cele ale lui Adelaide parcă se terminau cu doi șerpi foarte palizi și în plină năpârlire, nu cu două tălpi normale.

— Călcâiele mele arată la fel, e groaznic, a spus Madison, aruncând o privire spre tălpi și întinzându-i lui Adelaide o cană cu vin roșu (paharele erau murdare, ca de

obicei). Știi, totuși, că nu trebuie să faci sex cu fiecare tip cu care ieși la întâlnire, nu-i așa?

Adelaide a râs. După aproape cinci ani de singurătate, se aruncase cu capul înainte în lumea aplicațiilor de întâlniri și a aventurilor de o noapte când împlinise 22 de ani — avusese parte de străini fermecători, conversații și ringuri transpirate de dans în fiecare săptămână. Mai întâi la New York, acum în Londra.

Întâlnirea din seara asta nu va fi diferită de celelalte, își spunea ea. Se va întâlni cu tipul și se va topi la auzul accentului său (Adelaide locuia în Londra de șapte luni, dar noutatea accentului nu încetase s-o încânte). El va lua în derâdere politica americană și va întreba dacă viața în New York seamănă cu un episod din serialul *Prietenii tăi*. Ea va râde de glumele lui; el îi va scuza neîndemânarea când va răsturna un pahar. La un moment dat, vor porni împleticiți spre una dintre casele lor, vor face sex neglijent și mediocru, iar aventura se va termina înainte de răsăritul soarelui. Deja devenise o rutină.

Cu o săptămână în urmă, Adelaide avusese trei întâlniri de o noapte pe parcursul a șase zile. Cu aproximativ o lună înainte, se sărutase cu doi tipi în aceeași seară într-un bar mizerabil din Shoreditch. Nu avea o corelație cu stima de sine scăzută. Fusese vorba de control. Erau puține lucruri mai fascinante pentru ea decât să se uite fix în ochii unui străin, să-și treacă limba de-a lungul buzei lui și să plece brusc de la bar, din apartamentul necunoscut sau de oriunde, atunci când se hotăra că era gata să abandoneze aventura. Adelaide găsisse la cei 20 și un pic de ani o putere care îi lipsise în adolescență (care îi fusese furată, de fapt) și îi plăcea să o folosească.

— Zici că nu trebuie să mă culc cu toți? a luat o înghițitură de vin și i-a făcut cu ochiul imaginii lui Madison reflectate în oglindă, apoi și-a îndreptat atenția către tușul negru pe care îl trasa deasupra genelor.

— E o noutate pentru mine!

Madison stătea pe marginea căzii de baie, în timp ce Adelaide își întindea cu plăca părul lung, blond închis, în suvițe și chicotea văzând cum se luptă să-și îmblânzească rebelii cârlionți. Vorbeau despre lucrările semestriale, excursiile cu barca de pe Riviera Franceză planificate vara asta și:

— Oh, Doamne, ai văzut că Marissa și Josh s-au logodit în Miami? Încă îmi amintesc cum îi țineam părul pe spate când vomita la Sigma Tau în noaptea în care s-au cunoscut.

În cele din urmă, Adelaide și-a turnat restul de vin într-o sticlă de plastic, și-a trecut limba peste dinți și i-a zis zâmbind lui Madison:

— E bine?

— Da, a dat Madison din cap.

Apoi și-a băgat tălpile cojite într-o pereche de încălțăminte joasă, cu model floral, rugându-se ca băiatul din seara asta să nu le observe.

Numele lui era Rory Hughes, iar Adelaide nu se hotărâse dacă era sau nu genul ei. Se cunoscuseră pe o aplicație de întâlniri, iar fotografiile lui erau în cea mai mare parte instantanee de grup nefocalizate (așa cum, în mod inexplicabil, postau mulți bărbați pe profilurile lor), deci nu-și putea da seama cu exactitate cum arăta. Nu neapărat. Dar el lăsase mici „inimioare” pe profilul ei, îi plăceau Spice Girls, iar cele câteva glume pe care le schimbaseră o făcuseră pe Adelaide să zâmbească. Până la urmă, spera că se va alege măcar cu o băutură și o conversație plăcută. În plus, era mai bine să nu se culce cu el — avea lucrări de terminat și examene pentru care trebuia să învețe.

— Va fi o întâlnire rapidă, i-a spus lui Madison, punându-și o geacă de piele. Voi fi acasă până la ora 22.00.

(În realitate, nu a ajuns în apartamentul ei înainte de ora 22.00.)

Dacă ar fi să împărțim viața de adult a lui Adelaide în două — ca pe un pepene tăiat pe mijloc — cele două jumătăți s-ar numi, probabil, *Înainte de Rory Hughes și După Rory Hughes*, cu o versiune diferită a ei așezată de fiecare parte.

În metrou, în drum spre prima lor întâlnire, savura restul de vin roșu și asculta încontinuu melodia „Pony” a lui Ginuwine. Nu avea nicio idee despre segmentarea viitoare a vieții ei. Nu știa că trăia ultimele clipe în corpul și identitatea ei. Poate că ar fi procedat altfel dacă ar fi știut; poate că nu. (Probabil că nu.)

Tipul sugerase să se întâlnească în față la Old Vic, la mică distanță de stația de metrou Waterloo. Adelaide mai fusese o dată la teatru, acum vreo trei ani, la spectacolul *Clarence Darrow*.

(Mai târziu, avea să afle că Rory mersese și el în acea seară — stătuse într-o lojă de la nivelul I, pe când Adelaide câștigase bilete în partea de jos, mai aproape de scenă. Visase adesea cu ochii deschiși că drumurile lor se intersectaseră atunci, că mâinile li se atinseseră în mulțime. Îi plăcea să-și imagineze viețile lor legate de soartă într-un nod care nu putea fi desfăcut cu ușurință.)

Își înfășurase căștile cu grijă și le pusese în poșetă, întrebându-se ce să facă cu mâinile, când a auzit o voce strigând:

— Bună, Adelaide?

Trupul i-a înțepenit.

Cu doi ani și jumătate înainte de a-și părăsi apartamentul din Brooklyn și de a se muta în cel din Highgate, Adelaide petrecuse semestrul cel mai lipsit de griji din viața ei, studiind în străinătate, în Londra. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru oraș, după ce în copilărie locuise la periferia lui câțiva ani, dar nu realizase că

o metropolă poate deveni un personaj copleșitor și integrant din viața sa. Nu înainte de acel moment.

E o nebunie, le spunea prietenilor pe Skype. Principala mea emoție este mulțumirea. Cine ar fi crezut că este posibil?

Responsabilitățile îi erau minime, iar Hyde Park se afla la un pas de ușa ei. Era perfect.

La un moment dat, în acel semestru, Adelaide a îmbrăcat o rochie bleumarin cu mici ancore albe și s-a dus împreună cu prietenii ei la un pub în aer liber de pe malul Tamisei, să vadă competiția de canotaj dintre Oxford și Cambridge. Au băut carafe fără fund de cocteiluri Pimm's și limonadă și s-au scaldat în razele cercului minuscul și evaziv numit soare. Târziu în acea după-amiază, amețită și bronzată, l-a zărit.

Purta o eșarfă și o bluză albastră cu nasturi, iar Adelaide l-a adorat instantaneu — îi ieșeau în evidență bucelele castanii și linia maxilarului ascuțită ca briciul. Leit Colin Firth în tinerețe.

— Nu mai saliva după străini, a spus prietena ei. Arăți ca un pește scăpat din apă.

A închis gura și s-a ridicat în picioare, făcându-și curaj cât se ducea să-l abordeze la bar — cu două căni de Pimm's goale în mână și fără pantofi în picioare (îi făcuseră bășici toată ziua).

— Bună, a spus ea, atingându-l pe braț. Îmi pare foarte rău, eu doar... Trebuie să-ți mărturisesc. Arăți ca un prinț Disney.

— Oh, uhm, bună, a spus el. Ce drăguț. Mulțumesc.

A bătut-o prietenește pe umăr pe Adelaide, apoi s-a întors spre grupul său de amici. Dar ea nu-i uitase niciodată chipul.

Povestise întâmplarea de nenumărate ori în anii care au urmat. Când Adelaide făcea glume despre lipsa ei

de sex-appeal, iar prietenii o contraziceau politicoși dând din cap, era dovada pe care o oferea.

— Vedeți? spunea ea. Eu sunt genul de persoană care se apropie desculță de străini și le spune că arată precum un prinț Disney!

Era umilitor și amuzant, exact tipul de acțiune caracteristică lui Adelaide Williams. Nu se așteptase niciodată ca prințul Disney să reapară în viața ei, să o bată din nou pe umăr în fața teatrului Old Vic și să se prezinte ca Rory.

Adelaide a rămas cu gura căscată pentru o fracțiune de secundă. *Cum de nu făcusem legătura mai devreme?* s-a întrebat ea. Cum de nu-l recunoscuse din fotografii?

— O, vai, bună, sunt Adelaide. Mă bucur atât de mult să te cunosc! Pot să te îmbrățișez? De fapt, am să o fac.

Din fericire și în mod surprinzător, dispoziția prietenoasă, dar oarecum agresivă, a lui Adelaide era percepută în Londra ca un farmec american, nu ca un steguleț roșu de avertisment fluturând amenințător. Farmecul unui accent străin, într-adevăr. Rory a chicotit și a îmbrățișat-o, apoi și-a umflat aproape insesizabil pieptul.

— Mergem? a întrebat el.

Era un obicei. Când se simțea emoționat, își înfoia pieptul ca o pasăre într-un efort de a părea îndrăzneț, curajos sau increzător și spunea lucruri precum: *Mergem?* Adelaide era atât de bucuroasă că se afla lângă el, cu el (cu el!), încât se topea și se supunea de fiecare dată. El ar fi putut să-i adreseze întrebarea pe marginea unei stânci — făcând semn cu mâna spre canionul stâncos de sub ei — și Adelaide ar fi răspuns cu bucurie: *Haide!*

Dar nu stăteau pe marginea unei stânci. Nu încă. În acea seară, a condus-o la un bar de cartier cu specific